

vodů usuzovati, že je spatřuje v potvrzení legitimace pro období od 15. ledna 1923 do 14. února 1923, ale nelze bezpečně tvrditi, že jest tím vyřízen žalobní nárok. Vady napadeného rozsudku mají svůj původ v neurčitosti a nejasnosti žaloby. Žalobní nárok byl opřen o tvrzení, že žalovaná potvrzovala legitimaci Františky B-ové také v době, kdy táž u ní nepracovala a neměla nároku na dělnický lístek. Na předložené průkazce jest úhrnem 11 potvrzení, poslední vydané pro dobu od 15. února 1923 do 15. března 1923 nepřichází však zřejmě v úvahu, poněvadž průkazka byla již 14. února B-ové odebrána. Z kterého, po případě, z kterých dřívějších potvrzení žalující strana odvozuje uplatněný nárok na náhradu škody, nebylo v žalobě udáno a zůstalo nezjištěno. Nelze to zjistiti ani nepřímou ze škody, jejíž náhrada se částkou 1074 Kč 40 h požaduje, neboť žalující strana neudala, jakým způsobem vypočítala tuto částku, za kolik jízd a za které jízdy Františky B-ové požaduje náhradu. Tyto nedostatky žaloby a přednesu žalující strany měly býti napraveny při jednání dle §u 182 c. ř. s., dokud se tak nestane, nelze o žalobě vůbec rozhodnouti, neboť teprve, až žalující strana udá, která potvrzení pokládá za nepravdivá a za které jízdy požaduje rozdíl jízdného jako náhradu škody, bude lze posouditi, zda se dotyčná potvrzení stala neprávem a zda byla v příčinné souvislosti s tvrzenou škodou. Jelikož jest třeba nového jednání v první stolici, aby se věc stala zralou k rozhodnutí, musily býti podle §u 510 c. ř. s. zrušeny rozsudky obou nižších soudů a sporná věc býti vrácena soudu prvnímu. Dodati dlužno, že vedle majitelky závodu jest zažalována i Františka B-ová. Odporem, jež proti platebnímu příkazu podala prvá žalovaná, stal se týž bezúčinným i ohledně Františky B-ové, a měl i proti ní býti položen rok k ústnímu líčení. Zda se tak stalo, nelze ze spisů poznati, doručení obsilky k roku položenému na den 16. září 1924 Františce B-ové není vykázáno. Nebyla-li posud k jednání obeslána, stalo se tak nedopatřením, jež třeba napravit i bez žalobcovu návrhu. Byla-li obeslána, pak jest řízení proti ní v klidu dle §u 170 c. ř. s., neboť nepřišla k jednání a žalující strana ohledně ní neučinila žádného návrhu ani prohlášení. Každým způsobem jest však rozepře i ohledně Františky B-ové zahájena dle §u 232 c. ř. s., táž jest ve sporu spolužalovanou stranou, proto nelze souhlasiti s odvolacím soudem, že by žalující strana byla pozbyla práva domáhati se žalobního nároku proti Františce B-ové a že Františku B-ovou nelze v dalším řízení pokládati za stranu rozepře.

Čís. 5359.

Zařazení železničních zaměstnanců do služebních tříd. Výnosem min. železnic ze dne 24. září 1921, čís. 93 Věstníku byl proveden postup do VI. třídy vesměs pouze c o d o p o ž i t k ů, nikoliv c o do služební třídy samé a to i ohledně úředníků nové skupiny III a.

(Rozh. ze dne 13. října 1925, Rv I 893/25.)

Žaloba vrchního oficiála státních drah proti Československému státu o zařazení do VI. služební třídy, byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d u:

Žalobce, nabyv podle předpisu o časovém postupu železničních zaměstnanců a o propočítání služebních let požitku VI. služební třídy, domáhá se i zařazení do této třídy a snaží se odůvodnit oprávněnost svého nároku celou řadou starších předpisů, jmenovitě jednotlivými ustanoveními služebního řádu vydaného výnosem ministerstva železnic ze dne 7. dubna 1898, čís. 16.366, při čemž však přehlíží, že tyto starší předpisy, služební řád nevyjímajíc, platí jen potud, pokud nejsou v rozporu s novějšími předpisy. Žalobce byl zařazen do nově utvořeného statu III a na základě nařízení ministerstva železnic ze dne 18. června 1921, čís. 84 věstníku, a byly mu při tom přiznány požitky VI. služební třídy na základě výnosu ministerstva železnic o propočítání služebních let ze dne 24. září 1921, čís. 93 věstníku. Tento výnos, vydaný na základě zmocnění Šu 3 zákona ze dne 9. dubna 1920, čís. 222 sb. z. a n. ustanovuje v Šu 18, že se ve statu III a) provede postup do třídy VI. vesměs pouze do požitků, nikoliv, jak žalobce se toho domáhá, do služební třídy samé. Nárok žalobcův byl by proto oprávněn jenom, kdyby prokázal, že právě zmíněným předpisem byla porušena jeho nabytá práva podle §§ 4 a 40 služebního řádu, nebo že by odporoval zákonu. Nižší soudy správně a obšírně vyvrátily všechny námitky, které žalobce v obou směrech přednesl. Ani služebním řádem ani výnosem ze dne 29. dubna 1911, čís. 48 věstníku, jímž byl pro úředníky státních drah zaveden časový postup, nebyl žalobci zaručen postup do VI. třídy, nebyla tedy jeho práva dotčena tím, že mu podle výnosu čís. 36 1920, 84/1921 a 93/1921 byl otevřen tento postup jenom platově. Jako zákon, s nímž by § 18 výnosu čís. 93/1921 mohl býti v rozporu, přichází v úvahu pouze zákon ze dne 7. října 1919, čís. 541 sb. z. a n., jímž byl časový postup státního úřednictva rozšířen o jednu třídu, právě tento zákon zaručuje však časový postup jenom platově, takže, praví-li ve čl. X., že se v jeho důsledku upraví také požitky zaměstnanců u státních podniků, nebylo tím ministerstvo železnic zavázáno, by o jednu třídu rozšířilo časové povyšování, zavedené u státních železnic v roce 1911, nýbrž mohlo právě v duchu uvedeného zákona rozšíření časový postup svých úředníků do nové další třídy také jen platově, jak také učinilo nařízením ze dne 16. února 1920, čís. 36 věstn. ~~Žalobcův nárok není podle platných předpisů odůvodněn.~~ K jednotlivým dovolacím vývodům se ještě dokládá: Ustanovením Šu 40 čís. 13 služebního řádu jest sice železničním zaměstnancům zaručeno určité pořadí, avšak toto ustanovení týká se, jak z citovaného tam Šu 41 služebního řádu vyplývá, jenom pořadí ve služební třídě, do které byl zaměstnanec jmenován, a nemůže býti rozšiřováno na zařazení do vyšší služební třídy. Praví-li se v Šu 41 služebního řádu, že úředníci jsou zařazení do služebních tříd podle svého platu, platilo to pro dobu, kdy byl služební řád vydán. Novými předpisy o časovém postupu, vydanými ministerstvem železnic stejně jako služební řád a na základě téže plné moci, byl služební řád právě v tomto směru změněn, takže se ho nelze již dovolávat. Stejně neprávem poukazuje dovolání na § 63 služebního řádu, ten byl změněn již nařízením čís. 48/1911 věstn., ale i toto nařízení platí nyní jenom potud, pokud lze je srovnati

s pozdějšími předpisy, tedy jmenovitě nařízeními čís. 36/1920 a 93/1921 věstn. Neprávem dovolává se žalobce dále toho, že nařízením čís. 84/1921 věstn., jímž byl status III. rozdělen na III. a) a III. b), byla lhůta časového povýšení do VI. třídy ve statu III. a) určena na 9 let, že tedy podle tohoto nařízení jest prý úředníkům tohoto statu časovým postupem dosažitelná VI. služební třída sama, a nikoliv jenom její plat. Nutno připustiti, že doslov tohoto nařízení sám o sobě mluví pro žalobce, avšak z jeho srovnání s nařízením čís. 36/1920 věstníku, kterým byl pro železniční úředníky proveden zákon čís. 541/1919 o rozšíření časového postupu, a jenž ustanovuje v bodě prvé, že povýšení úředníků do tříd časového postupu nově otevřených jest vázáno podmínkou propůjčení místa systemisovaného v takové služební třídě, a že jinak postoupí úředník pouze do požitků vyšší služební třídy, aniž by současně dosáhl této služební třídy, plyne, že i úředníci nové skupiny III. a) mohou dosáhnouti nově jim otevřené VI. služební třídy jenom platově, leč by byli jmenováni na místo v této třídě systemisované. Bylo by hrubou nesrovnalostí, kdyby skupině III. a) bylo časové povýšení do VI. třídy zajištěno, zatím co by vyšší skupina II. b) postupovala do VI. třídy jenom platově. Veškeré pochybnosti musí však zmizeti vůči výslovnému předpisu citovaného již Šu 18 výnosu čís. 93/1921, že se postupy do VI. třídy u skupiny III. a) provedou jenom platově. Bezpodstatné jest proto také dovolávání se bodu 7 nařízení čís. 48/1911, podle něhož jednotlivá služební místa železniční nejsou vázána na určité platové třídy, takže přidělení na jakékoliv místo nezakládá nároku na povýšení do vyšší třídy, neboť ani toto ustanovení nebylo nezměnitelné, a nečiní pozdější systemisování jednotlivých míst pro určitou služební třídu neplatným. Konečně odvolává se žalobce neprávem i na ustanovení nařízení čís. 36/1920 bod 1, že pro přechodní dobu a to včetně až do povyšovacího termínu červencového 1920 budou úředníci, kteří na základě nové úpravy mají nárok na časové povýšení do nejvyšší služební třídy svého statu, povýšení do této třídy skutečně a nikoliv jenom platově bez ohledu na to, že jim nebude propůjčeno místo systemisované v této služební třídě. Ustanovení to vztahovalo by se na žalobce jenom, kdyby byl do červencového termínu 1920 nabyl práva na časový postup do VI. třídy, v této době nebyla mu však VI. třída vůbec ještě ani otevřena, otevření to stalo se teprve v roce 1921 zřízením nového statu III. a). Ku vyvrácení námitky, že podle základního pravidla o propočítání služebních let, vysloveného v Šu 1 výnosu čís. 93/1921, má se propočítání provést tak, jako by příslušný zákon a navazující na něj nařízení a výnosy byly účinnými hned v době, kdy zaměstnanec nastoupil službu, a že podle toho žalobce již v červenci 1920 měl nárok na povýšení do VI. třídy, stačí poukázat na to, že § 18 téhož výnosu jest autentickým podrobným výkladem zmíněného základního pravidla, a že podle něho mohou úředníci statu III. a) postoupiti do VI. služební třídy jenom platově.

Čís. 5360.

Uložení náhrady důstojníku (zákon ze dne 6. června 1887, čís. 72 ř. zák.), ježto nepečoval o dostatečnou ochranu svěřených mu erárních